

μόνο, συγκρατημένα και απλά, πλαστικά και συμ-
πυκνωμένα, εκείνος, ο άσυγκράτητος και άπεραντο-
λόγος — όμως κροσσός του λόγου — διαλαλητής της
λαχτάρας που γεννά η γυναίκα, σε ό,τι μας πα-
ρουσιάζει εκείνη, ήδονικά, λεπτεπίλεπτα, και σαρ-
κικά και άντιφυσικά και μεταφυσικά άκονισμένο
γόητρο, ο χαρμολογικότερος απ' άλλους αισθητι-
κός και προραφανηλικός άριστοτέλης. Όμως
μέσα στον άπεραντομίγεθο στίχο του φουσκώνει και
σαλεύει και βρυβογγάζ η βλάνοιχτη θάλασσα. Γι-
αυτό η θάλασσα είναι το φυσικό στοιχείο που πιο
πολύ τ' ξανοίγεις και τ' εκούς μέσα στους στίχους
του, και τότε σε στροφές άλησμόνητες από μιάν
δρμητικώτατη μεγκλοπρέπεια. Μέσα στο «Θρίαμβο
του καιρού», σ' ένα του ύμνο προς τον έρωτα,
καθώς αυτός τον έννοει, («Άς γίνη δ,τι γίνη, ένα
μονάχα πράμ' άξίζει: νάχης ένα ώραφο έρωτα μέσα
στη ζωή σου άπάνου στη γή, να φυλάξης έναν άσφα-
λιτημένο έρωτα ίσαμε που να γίντ νύχτα ή μέρα,
εκεί που εΐτανε χρωματισμένοι οι ουρανοί, και τ' ά
χελη κόκκινα»), μέσα στο «Θρίαμβο του καιρού»,
άκουστε, άπάνου κάτου, το μίλημά του προς τή
θάλασσα: «Θά γυρίσω προς τή γλυκειά μητέρα τή
μεγάλη, προς τή μητέρα και προς τήν άναπημένη
των ανθρώπων, προς τή θάλασσα. Προς εκείνη θά
κατεβώ, έγω και κανείς άλλος, θά τυλιχτώ σε
κείνη, θά τή φιλήσω, και θά τήν άνταμώνω μ' έ-
μένα. Θά κολλήσω σ' εκείνη, θά παλαίψω με εΐνη,
δυνατά θά τή σφιξώ. Όμορφη κι άσπρη μάνα, στα
παλιά τ' περασμένα γεννημένη χωρίς άδερφή, γεν-
νημένη χωρίς άδερφό, κάμε την ελεύτερη τήν ψαχή
μου, καθώς είναι και ή ψυχή σου ελεύτερη! —
Όμορφη μάνα μου πρασινόζωστη, θάλασσα, ντυ-
μένη με ήλιο και με βροχή, τ' γλυκά σου και τ' ά
σκληρά σου τ' φιλιά είναι δυνατά σαν τ' κρασί, τ' ά
πλατιά σου τ'γκαλιόματτα τρυπάνε σαν τον πόνο.
Γλύτωσέ με και κρύψέ με μέσα σε όλα σου τ' ά
μάτα, βρές και για μένα ένα τάφο μέσα στους χί-
λιους σου τούς τάφους, τούς άγνούς και τούς κρευ-
ρούς πολυκτοικημένους σου τάφους που κανένα χέρι
δέν τούς έσκαψε, μέσα σ' έναν άκηλίδωτο κόσμο.
Θά κοιμηθώ και θά σαλίψω με τ' άπολυτάλευτα
καράβια σου. Θάλλάξω, καθώς έλλαξαν οι άνεμοί,
τ' άχίλη μου θά γιορτάσουν τον άφρό από τ' άχίλη
σου, όταν τινάζεται θά τινάχ-ω, θά ξαναπέσω μ'
έσένα. Θά κοιμηθώ και δι' θά ξέρω αν υπάρχει
εκείνη, αν εΐταν εκείνη, χορτασμένος από ζωή ως

τ' άχίλη μου και ως τ' άχίλη μου, καθώς ένα τριαντά-
φυλλο είναι χορτασμένο ίσαμε τήν κορφή του με
λαμπερό καλοκαίρι και μ' εύδιχ και με περιφά-
νεια.»

4

Κάπως άντιβυρωνικός, σαν τον Κάρλαλ. Μά ο
Κάρλαλ άγνάμια στο Βύρωνα παρουσίαζε τ' άχίλη.
Ό Σόεμπορν στείλει τ' άχίλη. Θεμαστής, όσο δέν
παίρνει, του θείου ποιητή του «Άλάστορα». Έ-
γραψε: «Ό Σέλλεϋ, ποιητής από τούς πιο μεγά-
λους των αίωνων όλων, ακόμα κι αν του βγάλης τήν
ύψηλή του πίστη, τήν ήρωική του άφοσίωση προς
τ' άχίλη και προς τ' άχίλη. Έκεί που ο Μπαύ-
ρον, αν του βγάλης τήν κυνική του όρεξη, τήν αι-
σθηματική εύγλωττία και τή δύναμη της σατυρι-
κής φαντασίας, άπομένει ποιητής τρίτης γραμμής.»
Και μόνος άξιος να εϊπωθί και κληρονόμος κάπως
του Σέλλεϋ, εκεί που του «Προμηθεά λυτρωμένου»
ο ψάλτης όσους κι αν έχη που τότε θαμάζου,
καθώς είναι κάτι σαν άσύγκριτο, δύσκολ' άποχτ' ά
και μαθητές. Ό κριτικός GOSSE γράφει στην «Ι
στορία του τής Άγγλικής φιλολογίας», μιλώντας
για τ' άχίλη: «Υπάρχει στις ώδες του και στα
πιο κλά από τ' άχίλη του ποιήματτα μια έκ-
σταση που τ' άφρα της χτυπάντα: ύψάνετ' έξω
φρενικά προς τον έμπυρο ουρανό της ύπερούσιας με-
λωδίας. Η ραψωδική τούτη χάρι είναι όλως διό-
λου άμίμητη» και για τούτο ο Σέλλεϋ, μ' όλους
τούς φανατικούς του θαμαστές, δέν έχει, παρά πολύ
σπάνιους, όπαδούς, και μονάχα ο Swinburne τον
άκολουθήσε, μπορεί μ' έπιτυχία.» Συχνά πυκνά
στος στίχους του Σόεμπορν άναφέρνετ' εύλαθητικά
κ' ένθουσιαστικά, σε θεο, τ' όνομα του Σέλλεϋ.
«Άπάνου από τις άλυσιδες κι από τ' ά μαρτύρια της
φωτιάς της Λάμιας, ο καθάρος σου νοός ύψώθηκε
για να χαιρετήση τ' άχίλη, εκεί που τ' άχίλη
πνέματτα συναντιούνται μονάχα, και για να τον
άπομονώση με τή συντροφιά του, ίσαμε τήν ώρα
που ήθε ο Σέλλεϋ για να δώση στους ουρανοί μια
γλυκάδα πιο αϊθήρια, και για ν' άνταμώνη με τ' ά
νομά σας ε' ά τρίτο όνομα.» Έτσι τελειώνει ένα
του ποιήματτα «Για τή γιορτή του 'Ιορδάνη Βρούνου,
φιλόσοφου και μαρτυρα.»

(Άκολουθεί στίλλο φύλλο)
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
Υ. Γ. Να διορθώθί κάποιο λάθος «στα σημείωματα

στο περιθώριο, νούμερο 11, του περασμένου «Νουμά». Διεβάστε: «Από κάποιο πάθος πολύ πιο βαθύ». Όχι πολύ πεσσιμιστικό, γιατί δέν έχει νόημα. Κ.Π.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ

Πώς τήν πρωινή λαμπεράδα
μου φεγγεβολάς
άνοιξη, άγαπημένε!
Με χιλιοτροπο άγάλλασμα
στήν καρδιά μου χυμάει
της αϊώνιας σου θέρμης
τάγιο αισθημα,
άπεραντη όμορφάδα!

Νά μπόρια να σ' έκλενα
στήν άγκαλιά μου!

Άχ, στο στήθος σου
γέρνω, λυόνω,
και τ' άνθια σου, ή γλόη σου
στήν καρδιά μου χυμάν.
Αροσολογός τή φλογερή
δύνα του στήθους μου,
άβρα γλυκιά άδωνή,
με καλεί τ' άχίλη
έρωτικά απ' τ' άχίλη λαγ άδι.

Έρχομ', έρχομαι!
Πού; Άχ, πού;

Στάνω! Στάνω ή όρμη.
Σκέβον τ' άχίλη
κατηφορτά, τ' άχίλη
γέρνον στον πόθο της άγάπης.
Σ' έμέ! Σ' έμέ!
Στον κόρφο σας
προς τ' άχίλη!
Άγκαλιστό άγάλλασμα!
Προς τ' άχίλη σου,
πανάγατε πατέρα!

ΓΚΑΙΤΕ

(Πέτρος Βασιλικός
μεταφραστής)

ΣΤΟΥ ΦΙΛΟΥ
ΠΟΥ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΤΟΥ ΒΡΙΣΚΩ

(Από τις «Φυλλάδες του Γεροδήμου»)

Άνάγκη δέν είναι να μπουμε από τις πόρτες τις
μαρμαρένιες. Μπορούμε, και πρέπει να μπουμε σε
σφιγγες από μια τρύπα, και να σύρουμε ίσια στ'
αύτι του να του πούμε δυό λόγια. Πέτα τριγύρω

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Σ ΑΔΕΣΙΟΥ

“RIDI PAGLIACIO,”

Και γέλασα. Εισκέπτα τ' άχίλη μου και
βάζοντας τ' άχίλη μου στο στόμα μου τούπα γε-
λώντας: «Σούτ, ήρθε!»

Τί τουαλίττα! τί μεταξωτά! τί χάρη! τί
όμορφάδα! Στάθηκα και τής έκαμα τόπο να περά-
σει, προσπαθώντας να κρυφτώ, να ξ' φανιστώ στο
μπορούσα. Νά χαθώ από μπροστά της, να μη με
δει, να μη με διακρίνει, να με ξεχάσει όλωςδιόλου...

— Άγάπη μου!... και μούστριξε τ' άχίλη μ' όλη
της τή δύναμη.

— Ηρθες; Μπαρο! Έλα γλήγορα μέσα στη
σάλα είναι κι ο Λώρης. Σε περιμένουμε απ' ώρα...

(*) Η άρχή του στον άριθμό 310.

Και γέλασα πονηρά, φιλικά δείχνοντάς της πως
εύχαριστήθηκα που ήθε, και τής έδωκα θάρρος, και
τήν προσκαλούσα να μπει να τον ιδεί, που τήν
περίμενε... Έτσι που γελοία, δέν ξέρω πως, μου φά-
νηκε άξαφνα, τ' άχίλη μου πως εΐταν κρανίο νεκρού
και γελοία μ' αυτό κι όπως φαινόταν τ' άχίλη
μου τ' άχίλη μόν άσπρα άσπρα με ήχως χείλια
και τ' άχίλη μου εΐταν οι κουφάλες μόνο και τή
βλέπατε! Και μούθε να φωνάξω. Νά φωνάξω δυ-
νατά, στο μπορούσα, και να πάω κάπου να κρύψω
τ' άχίλη σε κάτι τι μαλακό, και να μην άκούω
τίποτε, τίποτε...

Θε μου, μήπως θά γινόμεν τρελλή; Τρελλή!
Όχι, όχι είμουν καλά, πολύ καλά δέν είχα τί-
ποτε κ' έπρεπε να πάω στη σάλα να καθίσω μαζί
τους. Δέν είχα τίποτε. Δέν είχα τίποτε!

Πόσο εΐτανε όμορφοι κ' οι δυό τους — τούς κοι-
τάζα και τούς θάμαζα και παρακολουθούσα και
τήν πιο μικρή τους κίνηση και τήν πιο άδιόρατη
έκφραση που περνούσε από τή φυσιογνωμία τους.
Πόσο εΐτανε όμορφοι!..

Τι καλά που δέν έβαλα κανένα στολίδι πάνω
μου! τί καλά που δέν τούς έδωσα άφορμή να γε-

λάσουν με τή φιλαρέσκεία μου. Γιατί είναι φυ-
σικό, καθίνας χωριστά θά τ' άχίλη πως πά-
σκισα κ' έγω να γίνω όμορφη και θά γελοία με
την άνοησία μου. Νά γενώ έγω όμορφη μπροστά
τους; και πως; Νά βγώ έγω αντίπαλη τής γυ-
ναίκας αυτής που λαμπε από τήν όμορφιά του προ-
σώπου και του κομμώ;

Όστε προσπαθούσα πια να κρύβουμαι και να μη
με βλέπει. Τί πειράζει; Κι αν διαρκώς είμωνα μπρο-
στά της πως θά τής περνούσε ποτέ στο νού, βλέ-
ποντας τ' άχίλη τόσο τέλει, πως σπατάλησε κείνος
στιγμές άγάπης για μένα τ' άχίλη κι άρρωστο
πράμα;

Σιγά σιγά ήσύχαζα. Έπιτέλους δέν εΐτανε δι-
κιο να μ' άγαπή ο Λώρης. Νάμουν κ' έγω σαν κ'
εκείνη, μάλιστα! Τ' άχίλη καταλαβαίνω. Μά έτσι!

— Κ' έχετε σκοπό να φύγετε γρήγορα;

— Όσο μπορώ πιο άργά.

— Δέ θά τον άφήσουμε, έννοια σου, Μαίρη.

Άλλως τε δά ήθελε κείνα να φύει από τ' άχίλη...
Γυρίσανε κ' οι δυό προς τ' άχίλη μου, μα δέν
είταν τίποτε. Σά να μην άκούσαν ό,τι είπα. Ίσως
σκεφτήκανε: Μπα, τί γουρεύει αυτή ιδώ!

— Έμένα θά μου έπιτρέψετε μια στιγμή, ναί;

του, και κάνει τον χάλι. Τρώγει το βραδινό του. Πάμε στ' αυτάκι του.

«Ήρθα κι άλλη φορά, λυοπόθητή μου Άντζ, κ' έστρωσα το χαλί μου στ' άρχοντικό σου, φίλε που δνομα δι σου βρισκω. Πρέπει να με πήρες για τρελλό τότες, γιατί βλέπω και τρώς με κάμποση δρεζη. Ο Θεός να σε φωτίζη να μας παίρνης για τρελλούς πάντα.

Τώρα που είμαι σφίγγα, και βλέπω από κοντά τους πόρους του κτρινασμένου του πετσιού σου, μου έρχεται άλληβινή τρέλλα, μα την αλήθεια. Τώρα που είναι πιό φιλοκαμωμένη ή μύτη μου, Έλιγγας μου έρχεται σα σε μυρίζω από κοντά. Τι κακό είναι τούτο! Τι άπέραντο κοιμητήριο στραγγισμένο μέσα σ' ένα κορμί! Για να γεννηθής έσύ και να κάθεις μπροστά μου αυτή την ώρα, έπρεπε να τ'έχου γειμισμένο κιούρια εκείνο το κοιμητήριο! Άν μπορούσες να μυρίσες το αίμα σου, θα σ' έπνιγε ή μυρουδιά του πρι να προφτάζης να πής κανενός να τ'όχση. Μα ή μύτη σου, να με συμπαθήσης, τόσο μακριά δεν πηγαίνει. Έτσι κ' ή βρωμόμυια που ζή άπάνω στην κοπριά, τή νιστιμύεται άντις να τή σιχαθθ. Πώς να τή σιχαθθ, που είναι αίμα της και ζωή της!

Άγάπη μου, δεν ήρθαμε δώ πέρα να σε τρομάζουμε μ' άνωφέλητα λόγια. Μη βάζης το χουλιάρι σου κάτω. Δυό λόγια, και φεύγουμε.

Τάκουσα πολλές φορές πως είναι δυνατός διπλωμάτης. Τους παίζεις, λείει, τους Φράγκους στα δαχτυλάκια σου. Ένα πράμα μονάχα, που δε μαθαίνεις να παίζης και μήλα στα χέρια σου Μπορεί να σου χρησιμίση αυτή ή γύμναση. Μπορεί να βρεθθ μπροστά σου κανένα στρογγυλό παιχνιδάκι, και τότες προφταίνεις και το πετάς στού Βεζίρη σου το κεφάλι.

Άκουσα και πως άγαπας να κάνης πολλές δουλειές άπατός σου. Να κάμης και μιάν άλλη δουλειά. Να πας και να βρής τις καρδιές που στενά ζουν, — όχι μέσα στην Πόλη, εκεί πολλές δε θα βρής. Να σύρης στα τέσσαρα πέρατα του μεγάλου σου Κράτους, τελώνιο να γείνης και να μπής στα βελύτερα φυλλοκάρδια τους, και να μαζέψης τις εύκές που σου δίνουν κρυφά εκεί μέσα.

Ο κακός ο κόσμος θέλει να πη πως είσαι και φοβητσάρης. Όσο φοβητσάρης κι αν είται, τα σκλαβόπουλα σε ξεπερνούν κ' έννοια σου. Έσύ δ φοβξσαι τή μπόμπα τους, αυτοί φοβούνται τον ίσκιου σου.

Άνίσως και φοβάσαι Άρμένηδες, δεν έχω να πω. Μα την τέχνη την ξέρεις. Τους Άρμένηδες τους δίνεις αύριο την Άρμενία και βρίσκεις χουζούρι. Πρώτη φορά δεν είναι που άνκπαύσαι έτσι. Μζυροβουινάτες, Ρουμουνοί, Βουλγάροι, Σέρβοι: όλοι πήραν το δικό τους και σ' άφησαν ήτυχο Σου πήραμε και μεις δυό τρεις πέτρες. Μα το πιώτερο το Ρωμαίικο είναι μαζί σου.

Βλέπω και συνεφέρνεις. Πήρες πάλι το χουλιάρι στο χέρι σου. Μην ξεχνάς όμως πως έχουμε και μερικές μικρούτσικες σφίγγες. Αυτές θα βοζίζουν κάποτες γύρω στ' αυτάκι σου, και κανένας, μήτε ο μεγαλύτερός σου ο διαφεντευτής, δε θα μπορθ να τις πιάση.

Αυτές οι σφίγγες είναι ψυχές. Την ψυχή δεν την πιάνεις, όσο ψιλά δίχτυα κι αν στήσης. Ρώτηξε τίν πιό τετραπέρατο συδουλάτορά σου αν έπιασε ποτέ σκλάβο που ν'έχη πιεσμένη και την ψυχή του, το νου του. Με τί λογής άλυσιδς να δέση το νου, την ιδέα; Άν ή ιδέα έχη μέσα της φωτιά και μπαρούτι, το πολύ να τ'ο μυρισθ ή φίλος και να κόψη το κεφάλι που τις γεννάει. Μα πού να κόψη και την ιδέα! Αυτή ζή και μεγαλώνει και σκορπιέται: σ'εν τον υδράργυρο, και πάλι μαζώνεται, και πάλι σκορπιέται, και τρέχει και χύνεται μέσα σε χίλιες τρύπες που το δαχτυλάκι του δεν μπορθ να χωρήση.

Χίλιες φορές είχαν άφορη ή τή σπουδάζουν, κ' οι παπποδες σου, κ' οι πατέρες σου, κ' ή άρεντεία σου άκόμα, την τρομερή τή δύναμη αυτής της μικρούτσικης σφίγγας, κι άκόμα θαρρώ πως δεν την καλονοιώθει ο νους σου. Καί για να την καλονοιώση, έλα να σου καθίσω αυτό το στερνό μου το κεντρί, να τρίβης κατόπι το μάγουλό σου και να με θυμάσαι:

Σά σκορπισθ αυτή ή ιδέα, που τή λέν κάτι που δε σου το φανερώνω να μη σου κατέθη και ξαφνικό, άρχίζει κι άνάθει μεγάλη φλόγα μέσα στις τυραννισμένες καρδιές, που όσο τή φυσάεις, τόσο μεγαλώνει εκείνη. Κι άλλοίμονο τότε στον τύραννο, στους παρατυράνους και στα τυραννόπουλα. Ένας ένας θα πέφτουμε σαν τσουρουφλιασμένες μυίγες στη φωτιά και θα καίγονται. Και σαν καγούνε, και ξεβρωμήθη ο κόσμος, τότες πέφτει ούράνια βροχή από πάνω, και σβύνει ή φωτιά, και φυτρώνει χορτάρι, και πρασινίζει ο κόσμος, και γίνεται χαρά Θεού, κ' έρχονται οι γραμματισμένοι

και γράφουν ιστορίες, τί λογής πήγε μια φορά ένας Μεγάλος Τύραννος να σβύνη μια μεγάλη φωτιά, και τσουρουφλιστηκαν τα φτερά του, κ' έπεσε μέσα, και χάθηκε από τον κόσμο μια για πάντα, και κείνος, κ' οι παρατυράννοι, και τα μικρά τυραννόπουλα».

(1896)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Σ Α Δ Ω Μ Η

Στόν κ. Παύλο Νιοβάνα

...Φόρεσα στην ψυχή μου ταγγάνικο φουστάνι παρβολό, και τα κατάμαυρα μαλλιά της, τα σγουρά, άφισά της τα ξεπλεκα στις γόυμένες της πλάτες... Με ρό'α πορφυρά σόλινα το κεφάλι της και τα σιήθια της τα σφιχτόσαριά... Και τα μπράτσα της τ' άπαλά με βραχιόλια μπρούτζινα τάζωσα... Και ντέφια και κρόταλα για να κρατεί το ρυθμό του χορού έδωσά της και την έστειλα στο ξεφάντωμα... Κ' εΐτανε δημορφότατη, έτοι ντυμένη, ή ψυχή μου και την καμαρώνω, και τή χαίρομαι εγώ!

...Το γέλο της κρυσταλλένο και δυνατό, ξεχύνεται θεότρελλο πάνω απ' όλο το ξεφρενιασμένο δργίασμα, και, α μάτια της, τα με: άλα παιδιόσικα μάτια της, φλόγες σκορποίνε γύρω τους και χάδια... Σαπλωμένη τή βλέπω νακούει προσεχική και χαμογελούσα τα λόγια που ψιθυρίζουνε άνυπόμονοι πόθοι στη μάισσα μελαχρινή της δημοφάδα! Κ' ευτυχισμένη άφουκράζομαι τον ύμνο το Διονυσιακό που γλυκόλαλη κ' έρωτική ψέλλει στη χαρά της Ζήσης! Όρμητικός κι άνυπότατος ο πόθος της Ήδονής χαίδεσει άλαφρά τα βαρεία της βλέφαρα και γελά κρατώντας ξεχείλο το ποιηρι της χαρής!... Όλο, όλο θα τ'ο στραγγίσουνε τα κατακόκκινα χείλη της σε λίγο!... Μεγάλο Πανηγέρι!...

Η ψυχή μου άπόψε, μες στο μεθύσι το μεγάλο της Ήδονής όλόγυμνη θα χορεύει το χορό των «Έπιτά πέπλων» μπρός τον Κοσμοκράτορα τον Πόνο!... Μπρός στον παλιό της Αφέντη και Αεπόθη!...

II

Συνθροπός κι άμίλητος Έκείνος. Σαν άρχοντας μπήκε και κάθισε... Στη μορφή του τίποτε δε μαρ-

— Ευχάριστος, άγαπημένη μου, δεν είμαι ζηνη. Μεταξύ μας δεν πρέπει να κοιτάζονται αυτά: να κάμεις τή δουλειά σου να μην ένοχληθείς καθόλου, καθόλου!

Αυτά όλα τα λόγια μου τάλεγε με ζωηράδα χαρούμενη σα ν'έταν πολύ ευχαριστημένη που θάφευγα. Η φωνή της είχε κείνον τον παράξενο ήχο που έχει ή φωνή μας κάποτε σα μιλούμε ενώ σκεφτόμαστε άλλα πολύ ευχάριστα πράματα. Εΐτανε διαχυτική και γελαστή και μου φάνηκε πως λίγο λίγο ήθελε να σηκωθεί και να πηδήσει από τή χαρά της σαν τα παιδιά.

Ο Λώρης είχε σηκωθεί τώρα και περπατούσε. Φαινόταν πως άνυπομονούσε κι αυτός να φύγω και είχε σηκωθεί για να με παρασύρει κ' έμένα να σηκωθώ — όπως κάνουμε πάντα σα θέλουμε να διώξουμε κανέναν όχληρό επισκέπτη. Σηκωνόμαστε και περπατούμε κ' ή συνήθως παίρνουμε το δρόμο τής πόρτας άπόπου θα βγει...

Γέλασα γι' αυτό.

— Λοιπόν θα συχωρέσετε, ναί, ;...

31 Αγουόστου?

Σήμερα βγήκα έξω. Βίζιτες που είχα κειρούς

να κάμω και τις είχα ξεχάσει τις θυμήθηκα σήμερα. Πρώτα-πρώτα πήγα στην Έλένη τή φιλενάδα μου. Με υποδέχτηκε με ξεχωριστή περιποίηση και μουπε πως άδίχως άλλο κάτι τι πολύ σοβαρό θα γενεί στον κόσμο για να τάπορσιώσω εγώ να πάω σπίτι της».

— Ναί, ναί: κάτι τι πολύ σοβαρό θα συμβεί, τής άποκρίθηκα συλλογισμένα και με κοίταξε ξαφνισμένη με τον τόνο που τα εΐπ' αυτά.

Είχε κι άλλες επισκέψες κ' εγώ ευχαριστήθηκα που πέρασε ή ώρα με τή συντροφιά.

Δυό κυρίες κοντά μου κουβέντιαζαν για τα μωρουδιάκα του παιδιού μιας άλλης.

— Δε φαντάζεστε, madame, τί πολυτέλεια! Όλα είναι από βελανιδιέν νταντίλες και κεντήματα μεγάλης αξίας!

— Μα ποιός εΐτανε ο νουός, ξέρετε;

— Ο κ. Σαρής: τον γνωρίζετε; Ο τραπεζιτής εκείνος ο πλουσιώτατος.

— Ά, ξέρω τώρα. Έκείνος που μένει στο ξενοδοχείο τής Γαλλίας και συνοδεύει πάντα μια κομψότατη κυρία.

— Ναί, ναί: εκείνος άκριβώς.

— Μα είδατε, νακούσω πως αυτή ή κυρία εΐταν

μια γυνίκα...τέλος πάντων...και τή συνάντησε μια βραδιά κ' ετύς τήν άλλη μέρα τήν πήρε στο σπίτι του; Και τή λατρεύει!

— Είναι όμορφη; ρώτησε μια άσκημη.

Τώρα ή συζήτηση είχε ξεπλωθεί σ' όλη τή σάλα κι όλες οι γυναίκες κουβεντιάζανε μ' ένδιαφέρο γι' αυτή.

— Όμορφη;... Έκαμε μια μ' έκφραση λίγο εϊρωνική, σα ν'έθελε να γελάσει τήν άλλη με τήν άφέλειά της. Είναι άνάγκη, νομίζετε, ναναι όμορφη μια γυναίκα για να τον ξετρελλάνει τον άντρα; (Μήπως έσύ που ρωτάς είσαι όμορφη; Κι όμως ο άντρας σου σε πήρε δίχως προικα και τον τραβάς από τή μύτη τώρα.)

— Αυτές οι γυναίκες είναι οι τυχερές! Μα το Θεό, σ' αυτόν τον κόσμο δεν ξέρει κανείς πια τί είναι σωστό! Πρόστεσε μια άλλη περίφημη για τα καμώματά της και συμπώνησε μαζί της μια γεροντοκόρη που δεν κατόρθωσε να τραβήξει ποτέ ούτε διαβατάρικα τέντρικια βλέματα πάνω της.

Άλλη παρέκει θάμαζε τις τουαλέττες που βάζει ή κυρία... Και πρό πάντων μια ρίζ πουφερε τώρα από τή Βιέννη.

— Έκείνη δά, όλο έτσι ντύνεται. Πάντα άπέξω